

LEUKO-ENCEPHALOMYELOPATHIE (1)

Het lijkt zo ineens uit de lucht te komen vallen: een ziekte, die we -voor zover bekend - niet eerder in ons ras tegen kwamen. Een neurologische ziekte, waarop een niet uit te spreken naam is geplakt: *leuko-encephalomyelopathie*, hetgeen zoveel betekent als een aandoening van de witte stof van het ruggenmerg. Met de witte stof wordt het gedeelte van het ruggenmerg bedoeld, dat als een soort beschermstof (=myeline) rondom de zenuwuitlopers ligt.

Zodra op de een of andere manier de normale opbouw en instandhouding van het myeline niet mogelijk is komen er kortsluitingen in de geleiding van zenuwprikkels. Het gevolg hiervan is dat de prikkels, die vanuit het lichaam het ruggenmerg binnen komen hun boodschap aan de hersenen niet goed kwijt kunnen. Omgekeerd worden berichten vanuit hersenen en ruggenmerg naar de verschillende lichaamsdelen niet of onvoldoende overgebracht. Begrijpelijk dat een dergelijke storing in de prikkeloverdracht verwarring brengt in het hondenlijf en dat is vooral zichtbaar in het bewegingspatroon. Het hangt van de ligging van het "crisis-centrum" af waar de verschijnselen het eerst naar voren komen. Ligt de haard in de hersenstam en ter hoogte van de nek-c.q: borstwervels dan zal vooral de voorhand problemen gaan geven. Wanneer daarna ook de achterhand gaat meedoen lijkt het erop alsof de hond, wat je noemt, "z'n evenwicht niet kan houden". Bij het staan wordt een steuntje gezocht en bij het gaan wordt vaak over de eigen voeten gestruikeld, waardoor b.v. haren en nagels aan de bovenkant afslijten.

Kortom, een heel naar beeld van een hond, die graag wil, maar niet kan. Graag wil, omdat het-enthousiaste - gedrag van de doorgaans jonge hond er in dit stadium van de ziekte niet onder lijdt. Na verloop van tijd kan de zwakte in voor-en achterhand zo ernstig worden, dat de hond nog nauwelijks in staat is "in de benen" te komen en lijkt aan te geven op deze manier niet verder te willen.

Op het ogenblik is nog geen enkele behandeling in staat gebleken om het ziekteproces te vertragen of een halt toe te roepen. Daarvoor zal in de allereerste plaats de oorzaak van deze ziekte, die in de richting van een enzymdefect wijst, achterhaald moeten worden.

Zolang onderzoek via bloed, ruggenmergsvocht, röntgenfoto, echogram e.d. niets oplevert kan de vermoedelijke diagnose alleen op grond van het klinische beeld worden gesteld. Pas na verrichting van sectie op de overleden hond kan op grond van vergelijkingen met al eerder bij andere rassen gevonden afwijkingen in de witte stof van het ruggenmerg, de ziekte worden vastgesteld. Alleen DNA-onderzoek zal in de toekomst al vroegtijdig de vinger op de zere plek kunnen leggen en de "fout" in de ingewikkelde genenstructuur kunnen ontcijferen.

Het zal dan b.v. mogelijk zijn om op een bloedmonster of zelfs enkele haren de DNA... technieken los te laten, maar ...dat kost veel geld en veel aan het onderzoek meewerkende honden en fokkers en eigenaren!

Met dit laatste zullen we het voorlopig moeten doen om zoveel mogelijk gegevens te verzamelen over honden, die:

- eventueel dezelfde eerder genoemde verschijnselen vertonen, vaak al voor de leeftijd van 2 jaar
- uit lijnen/families/voorouders stammen, die in verband zouden kunnen worden gebracht met de nu in ons ras geregistreerde gevallen
- aan een eenvoudig bloedonderzoek, door de afdeling Neurologie van de Universiteit voor Gezelschapsdieren in Utrecht, meedoen voor DNA-doeleinden.

Door de contacten van ons LIC met enkele buitenlandse veterinaire specialisten en fokkers over soortgelijke neurologische afwijkingen kunnen gegevens onderling worden uitgewisseld.